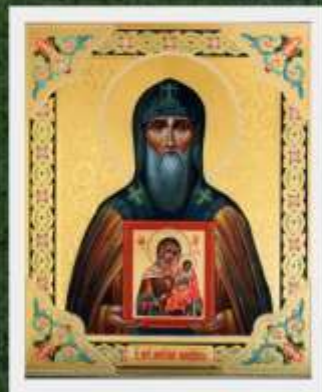

KONEVITSA RY

JÄSENTIEDOTE 2/2016

*Keiteleen
ja Konevitsan
kesää 2016*

Jäsentiedote 2/2016 - Syyskuu 2016

3 Piispa Ignatij kiitti suomalaisia Konevitsan toiminnan jälleenalkamisen 25-vuotisjuhlassa

4 Pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen praasniekassa Keiteleellä, *Helena Suomala*

5 Onko vuoden 2016 jäsenmaksusi maksettu?

6 Talkoot kuin yhtä juhlaa, Tuija ja Mirja

8 Muistoja Konevitsan luostarista sen jälleenavaamisen 25-vuotisjuhlassa 28.5.2016, *arkkimandriitta Sergei*

10 Konevitsan luostarin jälleenavaamisen 25-vuotisjuhlassa muisteltua, *Helena Pavinskij*

11 Konevitsa ry täyttää 25 vuotta

12 Konevitsa ry:n tervehdys juhlivalle luostarille, *Heikki Jääskeläinen*

14 Konevitsan lähistoriaa kaapin ovessa, *Riitta Vainikka*

15 Konevitsan luostarin jälleenalkamisen juhlaa

17 Jumalanäiti kutsui Konevitsaan, *Erja Wessman*

19 Pyhiinvaellus Konevitsan Jumalanäidin ikonin juhlaan 22.-24.7.2016, *Eva-Christina Mäkeläinen*

23 Terveisiä Uspenian tsasounan katoilta, luostarin kasvimaalta ja Vanalta, *Pekka Sankilampi*

27 Uspenian tsasounan vaiheita, *Heikki Jääskeläinen*

28 In memoriam Veikko Laine, *Helena Pavinskij*

29 Konevitsan hevosille länget

30 Ratkeaako Pyhän lähteen arvoitus, *Heikki Jääskeläinen*

31 Luomakunnan aika

Seuraavaan tiedotteeseen 3/2016 otamme mielellämme juttuja Konevitsaan liittyvistä aiheista ja kokemuksista 20.11. mennessä osoitteeseen heijaa@saunalahti.fi .

Toimitus ja taitto Heikki Jääskeläinen. Kuvat Konevitsan kävijät.
Kopio Niini / Tyylipaino, Helsinki, 2016

KONEVITSA RY:N HALLITUS 2016

Heikki Jääskeläinen, puheenjohtaja

Soittajantie 3 L 85,
00420 Helsinki
045 8551885
heijaa@saunalahti.fi

Jarmo Ihalainen, sihteeri ja taloudenhoi- taja

Kauppakatu 19 C 18,
78200 Varkaus
040 747 5200
jarmo.ihalainen@ektenia.fi

Kirsi Fahler

Merivalkama 20 A 16,
02320 Espoo
040 744 6536
k.fahler@gmail.com

Anastasia Injushina

Suokalliontie 7,
01120 Västerskog
050 581 7972
anastasia.injushina@springlightmusic.com

Veikko Muuronen, varapuheenjohtaja

Kivitaskunkatu 7,
53950 Lappeenranta
0400 865 814
veikko.muuronen@pp.inet.fi

Hannele Rannisto

Aunessalmenkatu 2,
34240 Kämmenniemi
040 700 9949
hannele.rannisto@kolumbus.fi

Asta Rosenström- Fortelius

Punahilkantie 2 A 1,
00820 Helsinki
044 31 33 40
asta.rosenstrom@gmail.com

Piispa Ignatij kiitti suomalaisia Konevitsan toiminnan jälleenalkamisen 25-vuotisjuhlassa

- Konevitsan luostarin 623-vuotinen historia ja viimeisimmät 25 vuotta osoittavat, että ihmisen on helppo hävittää mutta vaikeampi rakentaa. Nykyisen sukupolven tehtävänä on korjata sitä, mitä edelliset sukupolvet hävittivät, sanoi Viipurin ja Priozerskin piispa Ignatij Konevitsan luostarin jälleenalkamisen juhlassa 28. toukokuuta.

Piispa Ignatij kiitti luostarin johtajia 25 vuoden ajalta. Heistä ensimmäinen, silloinen arkkimandriitta Nasarij on nyt Kronstadtin piispa ja johtaa Aleksanteri Nevalaisen lavraa Pietarissa, igumeni Mstislav on Tihvinän ja Lotinanpellon piispa, igumeni Isidor on arkkimandriitta ja pappina Pyhän Nikolaoksen kirkossa Pietarissa ja luostarin Priozerskin edustustoa johtanut Ignatij on nyt Armavirin ja Labinskin piispa. Heidän työtään jatkaa igumeni Aleksandr.

Piispa Ignatij kiitti myös Uuden-Valamon johtajaa, arkkimandriitta Sergeitä ja suomalaisia pyhiinvaeltajia ja talkoolaisia heidän osuudestaan luostarin toiminnan elpymisessä. Tätä hän piti osoituksena siitä, että Jumala ei tunne ihmisten välilleen asettamia rajoja.

Luostaria rakennetaan kovalla työllä, mihin innostusta saadaan myös juhlista. Vuonna 2017 vietetään Viipurin hiippakunnan 125-vuotisjuhlaa ja vuonna 2018 Konevitsan luostarin 625-vuotisjuhlaa.

- Jospa tuolloin voisimme viettää juhlaa kunnostetussa Jumalanäidin syntymälle pyhitetyssä yläkirkossa, toivoi piispa Ignatij.

Tässä tiedotteessa on kesän talkoiden ja pyhiinvaellusten lisäksi väläyksiä 25-vuotisjuhlaan valmistautumisesta, juhlapalveluksista, puistokäytävän tammien istuttamisesta ja suomalaisten muisteluja 25 vuoden ajalta. (HJ)

Vedenpyhitykseen Nilakka-järven rantaan.

Pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen praasniekassa Keiteleellä

Tänä vuonna tulee kuluneeksi 60 vuotta siitä, kun Konevitsan veljestö pakkautui kahteen autoon, jätti taakseen 16 vuodessa tutuksi tulleen Hiekan tilan hevosineen ja lehmineen ja körötteli uuteen asuinpaikkaansa Heinäveden Valamoon.

”Näytti siltä, että Hiekan luostarista jää jäljelle vain muutama hautakivi, mutta kuin yllättäen löytyi ihmisiä, jotka lähtivät vaa-
limaan Konevitsan luostarin muistoa”, iloitsi metropoliitta Panteleimon.

Suuri merkitys Arseni Konevitsalaisen luostaritradition säilymisessä Suomessa oli Konevitsan luostari toiminnan heräämisellä Laatokan saarella ja sinne syntyneet vahvat yhteydet.

Hiekan hautausmaalle saapui papistoa, pyhiinvaeltajia, kuorolaisia, kyläläisiä ja kesälomalaisia alkukesän raikkauudessa toimitettuun panihidaan.

Tutuiksi olemme tulleet vuosien mittaan, iloitsimme tapaamisista ja yhdessäolosta,

niin kauempaa tulleet vieraat kuin me keiteläiset, joukossamme mm. uskollinen kanssapalvelija 92-vuotias Maria sekä hänen ystävänsä 8-vuotias Irinakin.

Panihadan jälkeen osallistuimme juhla-vigiliaan Keiteleeseen Arsenin kirkossa. Sitten jatkoimme eri suuntiin, kuka Keiteleeseen Karkkalan seuralla maistuville iltakahveille, Vanhalle meijerille Arsenin jatsibändin soitantoa kuulemaan tai majapaikkoihin levhättämään.

Sunnuntaisen juhlaliturgian koin hartaaksi ja iloiseksi pyhiinvaeltajien yhteiseksi rukoukseksi. Navakka pohjoistuuli puhalsi kirkkoliput liehumaan, kun kävelimme ristisäätössä Nilakka-järven rannalle vedenpyhitykseen. Sininen taivas, puhdas järvi, metsät, pellot ja kukkivat puutarhat, ne ovat osa sielunmaisemaamme, joka kauniilla tavalla taas kerran pyhitettiin. Vielä vih-mottiin pyhitetyllä vedellä hautausmaa ja kierrettiin siunaamassa kaunis Arsenin kirkko

Metropoliitta Panteleimon, Helena Suomala, Eija Honkaselkä ja Erkki Stranius retkikahveilla.

Retkikahveilla kirkonpihassa metropoliitta Panteleimon kertoi taiteilijoista, joita luostarit usein ovat vetäneet puoleensa. Näin tapahtui myös Keiteleellä. Taide-maalari Ina Colliander vietti kesiä Hiekassa perheensä kanssa ja ikuisti akvarelleihinsa mm. silloisen kirkkotilan palveluksineen. Hiekassa asui kolme vuotta toinenkin tuleva taiteilija, Nilsiästä kotoisin oleva Terho Reijonen. Hän työskenteli myöhemmin Arabian tehtaalla taitelija Birger Kaipiaisen työparina, jota ilman Birger Kaipiaisen mittava keramiikkatuotanto olisi ollut mahdoton toteuttaa.

Arsenin juhlaa muistellen kiitosakatistoksen sanoin: *"Miksi luonto salaisesti hymyilee juhlapäivinä? Miksi sydämen täyttää ihmellinen keveys, jota ei voi verrata mihinkään maalliseen? Ilmapiiri alttarissa ja kirkossa muuttuu valontäyteiseksi. Se on armoni henkäystä, Taaborinvuoren valon heijastusta. Taivas ja maa laulavat silloin ylitystä: Halleluja*

Helena Suomala

ONKO VUODEN 2016 JÄSENMAKSUSI MAKSETTU?

Tänä vuonna ei jäsenmaksua varten lähetetty jäsenille erillistä kirjettä. Sen sijaan jäsentiedotteessa 1/2016 annettiin ohjeet jäsenmaksun maksamista varten.

Uusi käytäntö ei mennyt oikein perille, koska tavanomaista useamman jäsenmaksu on yhä suorittamatta.

Vuoden 2016 jäsenmaksut ovat: henkilöjäsenen 20 euroa, yhteisöjäsenmaksu 85 euroa (mm. seurakunnat ja yhdistykset) ja ainaisjäsenmaksu 300 euroa. Kunnia- ja ainaisjäsenet eivät maksa vuosittaista jäsenmaksua.

Vuosi 2016 on meille kaksinkertainen juhluvuosi. 28.5. tuli kuluneeksi 25 vuotta siitä, kun Konevitsan toiminnan katsotaan alkaneen uudelleen, ja Konevitsa ry:n perustava kokous pidettiin 8.12.1991.

Toistamme vielä juhluvuoden erikoistarjouksen: Jos joltakin on jäänyt maksamatta vuosien 2014 ja 2015 maksut, jäsenyyden voi säilyttää ja uudistaa maksamalla vuoden 2016 jäsenmaksun.

Jos löydät tämän tiedotteen välistä tilillepanokortin, on vuoden 2016 jäsenmaksusi vielä maksamatta. Hoidathan sen mahdollisimman pian.

Konevitsa ry:n tilinumeroa FI32 2401 1800 0138 97 ja viitenumeroa 1407 voi käyttää myös lahjoitusten yhteydessä.

Konevitsa ry
Hallitus

Aira, Eija, Tintti ja Paula, joka otti kuvan, aloittivat 25-vuotisjuhavalmistelun jo toukokuussa.

Talkoot kuin yhtä juhlaa

Suuria juhlia edeltää valmistautuminen niihin. Niinpä toukokuun puolivälissä kuuden naisen porukka matkasi viikoksi Konevitsaan sekä lomailemaan tutussa rakkaassa ympäristössä että kantamaan kortensa yhteiseen kekkoon. Veikko kuljetti Lappeenrantaan eri puolilta kokoontuneen joukon turvallisesti saarelle ja takaisin. Majoitumme kehälle, jonka puilla lämmitettävät huoneet tarjosivat mukavat olot.

Turun Paula kirjoittaa työprikaatistaan:

”Talkoonelikollemme lankesi 25-vuotisjuhlan valmisteluun museon lattian maalaus. Ensimmäinen päivä menikin valmistellessa lattiaita maalauskuuntoon, lakaistiin ja pestiin kahteen kertaan, seuraavana aamuna päästiin sitten varsinaiseen maalausommaan. Venäläinen maali oli hauska tuttavuus: purkissa oli kirkkaan turkoosia maalia ja ihmettelimme hieman värivalintaa. Mutta kun maalia hämmensi, se muuttui kaakaonruskeaksi. Työvälineiksi teippailtiin telat mopinvarteen, listat maalattiin pensseleillä. Hyvin levisi maali ja seuraavana päivänä maalattiin vielä toiseen kertaan.

Maalausintomme oli tainnut kuulua punaiselle hotellille saakka, sillä pääsimme vielä sinne heiluttelemaan pensseleitä seinämaalauksen merkeissä, ja jokunen huonekin tuli kuurattua talven pölyistä. Pääsimme myös tutustumaan kellotorniin siivouksen merkeissä. Aikamoinen pöly- ja hiekkasaalis sieltä saatiinkin, ja upeat maisemat kaupan päälle. Eipä meistä kukaan ollut ennen kellotornissa käyntykään. Vielä ehdittiin siivota kirkkoa, ikkunat, uunit ja lattiat pestiin, kuuliaisesti kontattiin myös lattialla vahoiskeita raaputtamassa. Hieno talkooviikko, toivottavasti päästään syksyllä taas!
Aira, Eija, Tintti ja Paula”

Tuijan kanssa osallistuimme kirkkojen ja punaisen vierasmajan siivoukseen, kuurasimme perusteellisesti ylätrapesan, siistimme puutarhaa ja kukkapenkkejä sekä välillä vapautimme tiskeistä vastaavan työstään. Tulipa hyvä mieli! Lämpimiä kevätpäiviä riitti lauantaihin saakka. Hernerokkasumussa isä Svjatoslav vei temppuilevalla moottoriveneellä meistä kolme Soranlahteen ja kolmen tunnin odottelun jälkeen puksuttelimme Paulan kanssa laivalla salmen yli. Tuija jäi toiseksikin viikoksi ja

Mirja ja Tuija laittoivat pelargoniat, margareetat ja lobeliat paikoilleen 28.5.. Ja sitten voi piispa tulla ja juhla alkaa!

Juhlallinen talkoolaisten tammen istutus puistokujalle.

vielä juhlapäivän aamuna sai kuuliaisuustehtäväksi pestä toiseen kertaan yläkirkon lattia!

Varhain perjantaiamulla lähdimme Valamosta igumeni Sergein kanssa Konevitsaan. Mukana tuomamme pelargoniat, margareetat ja lobeliat saatiin pikapikaa ruukkuihin kunnistamaan kirkon portaita. Lauantaina istutimme Tuijan kanssa kaikkien talkoolaisten puolesta nimikkotammen rantaan menevään tammikujaan.

Olimme Tuijan kanssa todella otettuja ja kiitollisia saatuamme kutsun juhliin. Tuntui hieman omituiselta olla vieraana, mutta kyllä tällaisen kuuliaisuustehtävän täyttäminen tuotti iloa ja tyytyväisyyttä arkiseen elämään.

Kaiken keskellä muistot nousivat mieleen, kaipasi jo edesmenneitä ja muualle muuttaneita tuttuja konevitsalaisia. Kenelle luostari on painunut syvälesydämeen, hän palaa sinne aina uudelleen. Pyhyiden kaipuuta tyydyttävät ennen kaikkea jumalanpalvelukset vuosisataisten rukousten täyttämässä pyhäköissä. Selittämätöntä rauhaa ja hyvää oloa kokee niin Konevitsan laiturilta maihin noustessaan kuin myös oman Valamon kuusikujalla kulkiessaan.

***Talkoolaiset
Tuija ja Mirja***

Marja-Leena Kähö ja Marja Rautava auttavat arkkimandriitta Sergeitä tammen istutuksessa.

Muistoja Konevitsan luostarista sen jälleenavaamisen 25-vuotisjuhlassa 28.5.2016

Ensimmäinen kosketukseni Konevitsan luostariin sain jo pikkupoikana, kun kotikyläni Viinijärven Viinirannan ortodoksisessa lasten Sinapinsiemenkerhossa väritimme Konevitsan Jumalanäidin ikonin piirroskuvia. En vielä silloin ymmärtänyt, mistä ikonista oikeastaan oli kysymys, mutta näin jälkepäin se on noussut elävästi mieleeni.

Samoin muistan lapsena tavanneeni Konevitsan luostarin munkkidiakoni Joonan naapurimme ja kummisetäni Yrjö Jyrkisen perheessä, jossa isä Joonaa aika ajoin vieraili.

Ensimmäinen vierailuni Konevitsan luostariin tapahtui viisitoista vuotta sitten silloisen luostarin johtajan igumeni Mstislavin kutsusta. Tuolloin oli kyseessä luostarin jälleenavaamisen 10-vuotisjuhla. Siitä lähtien olen vierailut vuosittain Konevitsassa yhtä

vuotta lukuun ottamatta. Joinakin vuosina käyntejä Konevitsan saarella on ollut kaksikin.

Uuden Valamon ja Konevitsan luostareiden välillä on ollut erinomaisen hyvät ja veljelliset suhteet igumeni Nasarin ajoista kaikkien igumenien aikana aina näihin päiviin saakka. Vuosittain olemme vierailleet puolin ja toisin toistemme luona. Hyvistä suhteista luostareiden johtajien välillä kertoo sekin, että viime vuonna tapasin igumeni Aleksandrin peräti viisi kertaa joko Suomessa tai Venäjällä.

Kaikkein merkittävin ja vaikuttavin vierailu Konevitsaan tapahtui kymmenen vuotta sitten kesällä 2006, jolloin Konevitsan ihmeitätekevä Jumalanäidin ikoni vieraili Konevitsassa sen alkuperäisellä paikalla Konevitsan ensimmäisen johtajan ark-

kimandriitta Nazarin ja silloisen johtajan, igumeni Isidorin kutsusta ja myötävaikutuksella. Sain matkustaa ikonin kanssa kahden viikon ajan, ensin viikon Pietarissa Pyhän Kolminaisuuden - Aleksanteri Nevskin lavrassa ja Konevitsan podvorin kirkossa ja toisen viikon Konevitsan saarella.

Jokunen vuosi sitten ehdin Konevitsaan vierailulle vasta syyskuussa. Lähtemättömästi on jäänyt mieleeni sieniretki Raadushkalle, saaren toiselle laidalle, missä nyt jo edesmennyt Zinaida Minina oli meillä oppaana ja sienessä itsekkin. Saimme valtavasti tatteja ja muitakin sieniiä. Zinaida valmisti tateista maistuvat tattijuliennet, joita sillä kertaa riitti matkaevääksikin Suomeen.

Konevitsan Jumalanäidin ihmeitätekevistä ikonista on tullut minulle hyvin rakas ikoni. Joka aamu, kun menen aamupalvelukseen luostarimme pääkirkkoon, menen ensimmäisenä kumartamaan tätä ikonia. Samoin tekevät kaikki muutkin luostarimme isät ja veljet.

Muutamia vuosia sitten pyysin Lintulan igumenia Marinaa siunaamaan nunna Ksenian kirjoittamaan akatistoksen Konevitsan Jumalanäidin ikonille. Akatistoksesta tuli oikein onnistunut ja sitä luetaan säännöllisesti luostarissamme sunnuntai-iltaisin vaihtoehtoisesti muiden akatistosten kanssa.

Konevitsan luostarin jälleenrakentamisen alkuvaiheessa Uuden Valamon luostarin kunnostuskohteeksi tuli Hevoskiven tsasouna. Silloinen arkkimandriitta Arseni ja talkoolaisryhmä kävivät useampana kesänä kunnostamassa tsasounaa ja isä Arseni maalasi sinne vielä uudet ikonitkin.

Toivon, että hyvä yhteistyö Konevitsan luostarin kanssa jatkuu edelleenkin!

Arkkimandriitta Sergei
Valamon luostarin johtaja

Etusivu

Uutiset

Konevitsa ry

Konevitsan luostari

Kuva-albumi

Julkaisuja

Ota yhteyttä

Linkit

Uutiset

30.7.2016

Poimittua kuvasatoa pyhiinvaellusmatkalta 2016

[Lue lisää »](#)

25.7.2016

Yle: Putin yllätti suomalaiset pyhiinvaeltajat - ilmestyi jumalanpalvelukseen

[Lue lisää »](#)

4.7.2016

Kesän 2016 kuvasatoa Konevitsan luostarista

[Lue lisää »](#)

1.6.2016

Praasniekkakausi alkaa Keiteleeltä

[Lue lisää »](#)

17.5.2016

Kuinka on vuoden 2016 jäsenmaksusi laita?

[Lue lisää »](#)

<http://www.konevitsary.fi> kertoo uutisia yhdistyksemme toiminnasta ja luostarista. Tiedotteen painoon mennessä 2.9. käyntejä sivuilla oli ollut 97 801.

Kirjoittaja Helena Pavinskij, piispa Mitseslav ja igumeni Aleksandr.

Konevitsan luostarin jälleenavaamisen juhlassa muisteltua

Olen ollut mukana Konevitsan luostarin jälleenrakentamisessa elokuusta 1992. Näiden vuosien varrelle mahtuu neljä luostarin johtajaa. Jokainen on oma persoonansa, luonteeltaan hyvin erilaisia, joten on joutunut etsimään uutta avainta jokaisen kohdalla. Joidenkin kanssa on ollut myrskyä, mutta enimmäkseen tyyntä. On ollut paljon iloa, mutta sekaan on mahtunut suruakin.

Menneen ajan mieleenpainuvimpia tapahtumia ovat olleet

- luostarin 600-vuotisjuhlat kesäkuussa 1993 ja erityisesti Konevitsan Jumalanäidin ihmeitätekevän ikonin toisinnon saapuminen luostariin 21.6.1993
- luostariin varta vasten käymään tulleen vanhan miehen kertomus, miten neuvostoaikana hänen silmiensä edessä kaikki kirjaston kirjat heitettiin tornista alas ja kirkoista tuodut ikonit kasattiin ja tuikatettiin tuleen pääkirkon alttarin ja kirjastotornin välisellä alueella. Näin osa historiaa tuhoutui
- monet syysillat, kun vuodesta toiseen istuimme silloisen arkkimand-riitta Nazarin kanssa laskemassa luostarin rahoja ja miettimässä, mistä - Pietarista vai Helsingistä - saamme halvemmalla ostettua ruokatavaraa, kynttilöitä ym. ym. talven varalle. Tänä päivänä tämä tuntuu uskomattomalta, mutta näin jouduimme aikanaan tekemään
- Moskovan ja koko Venäjän patriarkka Aleksii II:n vierailu luostarissa elokuussa 1998. Tämä oli historiallinen käynti, koska sitä ennen Venäjän kirkon päämies ei ollut koskaan käynyt Konevitsan luostarissa
- ikimuistettava kokokohta oli heinäkuussa 2006, kun sain olla mukana Konevitsan Jumalanäidin ihmeitätekevän ikonin vierailulla Pietarissa ja Konevitsassa. Arkkimandriitta Sergein tulkkinä sain viettää kaksi viikkoa ikonin lähettyvillä ja todistaa siitä valtavasta ilosta ja kiitollisuudesta, jota Venäjän uskova

kansa toi esiin päästessään kumartamaan ihmeitätekevää ikonia. Muistot eivät koskaan pyyhkiydy mielestä

- Moskovan ja koko Venäjän uuden patriarkan vierailu heinäkuussa 2009. Metropolii Kirill oli tammikuussa 2009 valittu patriarkaksi, ja käynti Konevitsassa oli hänen ensimmäisiä luostarivierailuja patriarkkana. Patriarkka on kertonut, että hän toteutti käyntinsä suomalaisten ystävien pyynnöstä
- matka Novgorodiin toukokuun alussa 2014. Oli mahdollisuus käydä entisen Lisogorskin luostarin maella, missä pyhittäjä Arseni oli kilvoitellut ja mistä hän vuonna 1393 oli lähtenyt perustamaan Konevitsan luostaria. Paikalla käynti oli sykehdyttävä ja pysähdyttävä. Konkreettisesti saattoi kokea historian lehtien havinaa. Myös vaikuttava oli käynti Derevjannizan luostarin huonossa kunnossa olevien kirkkojen äärellä. Täällähän Konevitsan luostarin veljestö on ollut evakossa kaksi kertaa
- juhlittu on luostarin jälleenavaamisen 10-, 15-, 20- ja nyt 25-vuotisjuhlia. Kaikki juhlat ovat olleet erilaisia. Kaikista on jäänyt paljon hyvää mieleen, mutta on ollut ongelmiaakin. Kaikki ovat teetäneet kovasti töitä.

Suuri tapahtuma, jota en ole ollut todistamassa, oli silloisen arkkimandriitta Nazarin pyhittäjä Arsenin pyhainjäännösten löytäminen marraskuussa 1991. Pyhainjäännökset ovat meille konkreettisenä muistutuksena pyhästä miehestä, joka kerran tuli Konevitsan saarelle, kilvoitteli ja kuoli sielä. Hänen kilvoittelunsa ja kättensä töiden kautta meilläkin on nyt, yli 620 vuotta myöhemmin, mahdollisuus kulkea samoja polkuja pitkin, tuntee Pyhittäjän siunauksen ja ammentaa Konevitsan luostarin rauhaa ja pyhyyttä.

Helena Pavinskij

Konevitsa ry:n sihteeri 1994-2000, puheenjohtaja 2000-2008

Konevitsa ry täyttää 25 vuotta

Konevitsa ry:n perustava kokous pidettiin Uuden Valamon luostarissa Heinävedellä 8.12.1991 ja yhdistyksen ensimmäinen vuosikokous Lappeenrannassa 16.1.1992.

Perustamiskokoukseen osallistuivat arkkipiispa Johannes (Kuopio), arkkimandriitta Nazari (Konevitsan luostari), arkkitehti Nikita Veselov (Konevitsan luostari), pappismunkki Arseni (Uusi-Valamo), rovasti Erkki Piironen (Joensuu), pastori Stefan Holm (Taipaleen srk), diakoni Petri Piironen (Joensuu), Aku Mutanen (Polvijärvi), Risto Purola (Liperi) ja Heikki Hänninen (Helsinki), joka valittiin kokouksen puheenjohtajaksi ja sihteeriksi.

Konevitsa ry:n juhlavuosikokous pidetään Helsingin ortodoksisen seurakunnan juhlasalissa, os. Unioininkatu 39, sisäpiha, lauantaina 4.2.2017 klo 13. 25-vuotisjuhlakokous on samassa paikassa klo 14.

Jäsenet ja Konevitsan ystävät ovat tervetulleita myös Uspenskin katedraaliin vigiliaan 4.2. klo 18 ja liturgiaan 5.2. klo 10, joiden toimittamiseen juhlaan kutsutut piispat ja papit osallistuvat.

Juhlan ohjelma julkaistaan myöhemmin.

Yhdistyksemme muisti juhlivaa luostaria tilisiirrolla ja linnunpöntöllä. Kuva Jarmo Ihalainen.

**Korkeasti siunattu
Viipurin ja Priozerskin piispa Ignatij,
luostarin johtaja igumeni Aleksandr,
kunnioitetut Konevitsan
veljestön jäsenet,**

Konevitsa ry:n puolesta onnittelen Konevitsan Jumalanäidin syntymän luostarin johtajia, veljiä ja ystäviä luostarin munkkielämän jälleenalkamisen 25-vuotisjuhlan johdosta.

Konevitsan luostarin juhla on myös Konevitsa ry:n juhla. Tuleehan yhdistyksemme perustavasta kokouksesta 8. joulukuuta kuluneeksi siitkin 25 vuotta.

Luostarinne ja yhdistyksemme ovat kulleet nämä vuodet käsi kädessä ja samaan tahtiin. Niin läheinen on yhteytemme ja ystävytemme ollut. Onhan yhdistyksemme tarkoitus sääntöjensä mukaankin aatteellisesti ja taloudellisesti tukea Konevitsan luostarin elämää ja kehitystä.

25 vuotta ei luostarin 623-vuotisessa historiassa ole paljon, mutta meidän elämäs-

sämme ne ovat. Voimme onnitella itseämme siitä, että olemme saaneet elää juuri tätä historiallista aikaa, jolloin uskonnollinen ja kirkollinen elämä Venäjällä on jälleen elpynyt siunaukseksi meille kaikille.

Näiden 25 vuoden aikana luostarin johtajat ja veljet ovat kilvoitelleet, että luostarin kaksi perustoimintoa – rukous ja työ – pysyvät keskenään tasapainossa. Athosvuorella, jossa pyhittäjäisiä Arsenikin kilvoitelti muutaman vuoden, on sanonta ”Missä nostokurki, siellä munkki”. Rakennusprojektien edetessä tämä pitää paikkansa täälläkin.

Meissä Konevitsa ry:n jäsenissä ei juurikaan ole rakennusalan ammattilaisia, mutta omia erityisosaamisiamme ja pientä taloudellista tukea mekin haluamme talkoolaisina ja pyhiinvaeltajina lahjoittaa luostarille.

Me rukoilemme veljestön puolesta ja kiitämme Jumalaa siitä, että olemme saaneet teistä ystäviä, joiden puolesta rukoilla ja

jotka kantavat meitäkin rukouksissaan Jumalan puoleen.

Kiitämme Jumalaa näistä jälleenrakentamisen vuosista ja pyydämme häneltä voimia ja viisautta jatkaa hänen meille osoittamissa tehtävissä, joissa ei ole kyse suuremmasta eikä pienemmästä kuin siitä, että maailma pelastuisi.

Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä (Joh. 3:16).

Konevitsa ry:n puolesta

Heikki Jääskeläinen
Konevitsa ry:n puheenjohtaja

28.5.2016

**Ваше Преосвященство,
Епископ Выборгский и Приозерский
Игнатий,
Ваше Высокопреподобие,
наместник монастыря, игумен
Александр,
уважаемая братия Коневского
монастыря**

От имени Общества "Коневец" я поздравляю настоятелей, братию и друзей Коневского Рождество-Богородичного монастыря с 25-летием возрождения монашеской жизни.

Праздник Коневского монастыря является также праздником Общества "Коневец". Ведь со дня основания Общества исполнится 8 декабря также 25 лет.

Ваш монастырь и наше Общество все эти годы шли рука в руку и в том же самом темпе. Настолько близкими являлись наши связи и дружба. Ведь целью нашего Общества,

согласно его Уставу, является поддерживать идейно и финансово жизнь и развитие Коневского монастыря.

25 лет в истории 623-летней жизни монастыря не много, но для нашей жизни это много. Мы можем поздравить себя с тем, что мы могли жить именно в этот исторический период, когда духовная и церковная жизнь в России вновь возродилась в благословение для всех нас.

За эти 25 лет настоятели и братия подвизались, чтобы два главных дела монастыря - молитва и труд - были бы сбалансированы друг с другом. На святой горе Афон, где преподобный Арсений подвизался несколько лет, имеется поговорка "Где подъемный кран, там и монах". При продвижении строительных проектов это имеет место и здесь.

Среди нас, членов Общества "Коневец", почти что нет профессионалов по строительной части, но наше специализированное знание и малую финансовую поддержку и мы хотим в качестве трудников и паломников дарить монастырю. Мы молимся за братию и благодарим Бога за то, что в вашем лице мы приобрели друзей, за которых молиться и которые несут и нас в своих молитвах к Богу.

Мы благодарим Бога за эти годы восстановления и просим у Него для всех нас сил и мудрости продолжать в Им для нас данных задачах, *"дабы всякий верующий в Него, не погиб, но имел жизнь вечную"*.

От имени Общества "Коневец"

Хейкки Яаскеляйнен
Председатель Общества

28.5.2016

Hevoskiven tsasounaa esittävä maalaus palasi Konevitsaan. Igumeni Aleksandr ja Riitta Vainikka.

Konevitsan lähihistoriaa kaapin ovesa

Juhla oli juhlaa. Jumalanpalvelukset vaikuttavia. Vieraita oli paljon. Oli vanhoja lähes alusta asti mukana olleita sekä paljon uusia Konevitsan ystäviä.

Kuultiin suunnitelmia luostarin tulevaisuudesta, rakentamisesta ja hengellisen elämän kehittämisestä. Juhlan yhteydessä istutetut tammet olivat konkreettista tulevaisuuden rakentamista luostarisaaressa, mutta osittain historiaakin nimikkopuineen.

Muisteluita kuultiin useita, kuten yleensäkin määräväuosia juhlittaessa. Minullakin ajatukset kulkivat omiin Konevitsan muistoihin vuosien varrelta. Moniin muistoihin ihmisistä ja tapahtumista, joista tässä yksi.

Seinälläni olohuoneessa on roikkunut vuodesta 1995 konevitsalainen kaapin ovi, jolle on maalattu öljyvärein Hevoskiven tsasouna.

Sinä kesänä asuttiin ”valkoisessa kivihotellisessa”. Oli suomalaisia ja venäläisiä talkoolaisia.

Kivihotellin kolmannessa kerroksessa asui ja työskenteli muutama taiteilija. Heistä yksi kävi huoneemme ovelta tarjoamassa meille grafiikkaansa. Kieltäydyin ostamasta perustellen, että olin jo ostanut niitä eikä rahaakaan enää ole kuin 20 markkaa. Meni puolisen tuntia, kun ovelle koputettiin ja tuo samainen taiteilija oli siinä kaapin oven kanssa, värit vielä märkinä, ja tarjosi maalausta hintaan 20 markkaa. Miten nyt perustelet että et osta?

Ostin kaapin oven maalauksineen. Saiko luostari rahat, en tiedä.

Nyt juhlamatkalle lähtiessäni pakkasin oven lahjapakettiin ja vein sen igumeni Aleksandrille tuliaisiksi tarinani kera. Palanen Konevitsan 25-vuotishistoriaa sekini.

Riitta Vainikka

Konevitsa ry:n puheenjohtaja 2008-2013

Konevitsan luostarin jälleenalkamisen juhlaa

Luostarin johto – igumeni Aleksandr (vas.) ja piispa Ignatij lapiotöissä.

25-vuotisjuhlan suomalaisia osanottajia yläkirkossa. Arkkimandriitta Sergei vierellään Armavirin ja Labinskin piispa Ignatij, heidän takanaan Jarmo Ihalainen, Marja Rautava, Marja-Leena Kähö, Kirsi Fahler ja Riitta Vainikka. Heidän takanaan Tuija Puomiranta ja Mirja Paulo.

Juhlassa puhuivat mm. Konevitsa ry:n ensimmäinen puheenjohtaja Andreas (Heikki) Hänninen (1991-1994) ja kolmas puheenjohtaja, kirkkoherra Timo Tynkkynen (1996-2000).

Kulkueessa kannettiin Pyhittäjä Arsenin tammikuussa 1991 löytyneitä pyhänjäänöksiä ja kesäkuussa 2015 luostariin palautettua Konevitsan Jumalanäidin ikonin toisintoa.

Etelä-Karjalan museon emeritusjohtaja Soiei Rinnon lahja Konevitsan luostarin museolle oli Viipurin läänin kartta vuodelta 1887 ja valokuvasuurennos Marsalkka Mannerheimin ja igumeni Mavrikin tapaamisesta 1930-luvulla. Lahjan otti vastaan museonhoitaja Anna Voskresenskaja ja sen luovuttivat lappeenrantalaiset Veikko Muuronen ja Marja-Leena Kähö.

Kumarrusristi laiturin luona toivottaa pyhiinvaeltajat tervetulleiksi kumartamaan Konevitsalaisen Jumalanäidin ikonia.

Jumalanäiti kutsui Konevitsaan

”Iloitse, Sinä, joka kutsut mukaan pyhälle matkalle.”

Kesäisen aamuyön hämärissä lähdimme kotoa pyhiinvaellukselle kohti Konevitsaa, kohti Konevitsalaisen Jumalanäidin ikonin juhlaa. Hämeenlinnasta otimme mukaan ystävämme Kaisan, jonka kanssa jo viime vuonna teimme saman reissun, silloin Kasanin Jumalanäidin juhlaan. Matkalla Helsinkiin muisteltiin viime vuoden pyhiinvaellusta ja innolla odotettiin tulevaa. Vähän jännitti, että oliko se viime vuoden tunnelma vain ensi kerran huumaa...

”Iloitse, kaikkien yhteen kokoaja.”

Helsingistä sitten lähdettiin 17 hengen voimin eteenpäin. Matkalla noukittiin väkeä Porvoosta ja Rajahovista. Lopullinen pyhiinvaeltajien määrä oli tällä kertaa 30. Mukana oli joitain tuttuja viime vuodelta ja jopa vuosikymmenten takaa. Ja niin monia uusia kasvoja, joihin sai viikonlopun aikana tutustua.

”Iloitse, Sinä, joka itse kuljet kanssamme.”

Alkumatkasta Heikki Jääskeläinen luki pyhiinvaeltajan rukouksen siunaukseksi matkallemme, ja myöhemmin isä Leo Iltola toimitti matkallelähtijän rukouspalveluksen. Näin oli kaikki mahdollinen apu kuljettajallemme Pentille ja pyhiinvaeltajajoukollemme anottu ja matka halki Karjalan kannaksen saattoi jatkua turvallisesti.

Erityiskohteenä menomatalla oli tänä vuonna Käkisalmi, jossa useimmat matkantekijät eivät aikaisemmin olleet käyneet. Kuljettaja Penan loistavan paikallistunteuksen johdosta kiertoajelusta kaupungissa tuli elämys. Kävimme katsomassa rautatieasemaa, jolta niin monet evakkotaipalet ovat alkaneet, vierailimme Käkisalmen tuomiokirkossa ja näimme myös Käkisalmen linnan.

Käkisalmissa olisi ollut enemmänkin nähtävää, mutta matkamme jatkui Sortanlahteen, josta sitten pääsimme iloksemme katamaraanin kyydissä Laatokan laineiden yli kohteeseemme Konevitsan saarelle. Pian saatoimme todeta, että ei, ei se viimevuotinen tunne ollut vain ensi kerran huumaa. Jokainen pyhiinvaeltaja kokee saaren tunnelman varmasti omalla tavallaan, itselleni se on sellainen mysteeri, jota ei voi sanoin selittää. Puhelimenikin on siellä niin toimimaton, että ilmoittaa vain hätäpuhelujen olevan sallittuja.

Majoittumisen jälkeen halukkailla oli mahdollisuus virittäytyä juhlan tunnelmaan osallistumalla juhavigiliaan, joka toimitettiin yläkirkossa. Vigilian aikana ortodoksisilla pyhiinvaeltajilla oli mahdollisuus osallistua synnintunnustukseen, joka on edellytys ehtoolliselle osallistumiseen. Trapesassa nautittiin illallinen ja sitten oli aikaa kuunnella saaren hiljaisuutta ja ihmetellä ympärillä olevaa kauneutta.

Lauantaiaamu aloitettiin tutustumalla Konevitsan historiaan ja luostarin museoon Anna Voskresenskajan opastuksella. Tuntuu aivan uskomattomalta mitä kaikkea luostari on joutunut kokemaan, ja mistä kaikesta se on selvinnyt. Ja kuinka paljon kuitenkin on pystytty pelastamaan jälkipolville.

”Iloitse, Sinä joka olet pyhittänyt luomakunnan.”

Pyhiinvaelluksen kohokohta oli juhraliturgia, jonka toimitti piispa Ignatij papiston avustamana. Kirkko oli koristeltu upeilla kukkalaitteilla ja kuoron laulu soi mahtavana kirkon holveissa. Liturgian jälkeen lähdettiin ristisaatossa kohti Konevitsan skiittaa, jonka luona oli katettuna juhralounas luonnon helmassa. Värikkäät perhoset kisailivat iloksemme niittykukissa polun varrella. Laatokka hohti tyynenä puiden lomasta. Metsä oli mustikoita tulvillaan.

Iltapäivällä mahtavaa tietämystään Konevitsasta meille jakoi Helena Pavinskij kol-

metuntisella tutustumiskierroksella pääluostarissa, Uспенian tsasounalla, Kasanin skiitalla, Ilmestysasounalla ja Hevoskivellä. Pääluostarille palailtiin metsäpolkua pitkän jälleen luonnon kauneutta ihastellen. Vielä oli ohjelmassa vigilia ja illallinen. Jotkut kävivät pulahtamassa Laatokassa, jotkut tyytyivät vain kahlailuun ja kauniin auringonlaskun ihasteluun.

Sunnuntaiaamuna alkoi jo olla kotiinlähdön tunnelmaa. Haikeudella osallistuttiin liturgiaan ja sen jälkeen lounaalle. Sitten oli aikaa pakkailla tavaroita ja luoda viimeisiä silmäyksiä tutuksi tulleisiin paikkoihin ja tehdä viimeisiä tuliaisostoksia luostarin myymälästä.

”Iloitse, Sinä joka olet siunannut välkkyvät vedet.”

Katamaraani kuljetti meidät peilityynen Laatokan yli Sortanlahteen, jossa kuljettamme ja pari muuta bussikuskia ahersivat bussimme akun kimpussa. Hetken odoteluamme saatiin auto käyntiin ja matka kohti kotia saattoi alkaa. Matkan varrella py-sähdyttiin muutaman kerran ostoksille tien poskeen, toiset hankkivat kotiin tuomisiksi mustikoita, herkkutatteja, kantarelleja ja muita metsän antimia.

Kun kaikkien rajamuodollisuuksien jälkeen oli päästy Suomen puolelle, oli aika hyvästellä itä-Suomen pyhiinvaeltajat, jotka jatkoivat matkaa Rajahovista omalla kyydil-lään. Me jäljelle jääneet matkasimme Porvoon kautta Helsinkiin, jossa sitten viimeiset hyvästelyt suoritettiin ja jokainen lähti kotiansa kohden.

”Iloitse, hyvän vaelluksen esikuva.”

Kiitokset kaikille pyhiinvaeltajille onnistuneesta matkasta. Kiitokset kaikista keskusteluista ja yhdessä vietetystä ajasta.

Erja Wessman

Lainaukset Akatistoksesta Jumalansynnyttäjälle Konevitsalaisen ikonin kunniaksi, 12. iikossi.

Kun Konevets-laiva on remontissa, vesimatka taittui katamaraanilla, tosin Konevetsin vauhtia.

Pyhiinvaellus Konevitsan Jumalanäidin ikonin juhlaan ja muistoihin

Jo suunnitteluvaiheessa matkaa 22.-24. heinäkuuta nimitettiin pyhiinvaellukseksi. Sitä se oli osallistuessamme Konevitsan Jumalanäidin ikonin juhlaan Laatokan luostarisaarella. Perimätiedon mukaan Konevitsan luostarin perustaja Pyhittäjä Arseni Konevitsalainen toi lahjaksi saamansa, ihmeitä tekevän ikonin Kreikan Athokselta vuonna 1393. Ikonin toisinto on kunniapaikalla Konevitsan luostarin pääkirkon, yksityiskohtiaan myöten kauniisti restauroidussa alakirkossa.

Juhlavigilia ja liturgia ristisaattoineen pidettiin pääkirkon yläkirkossa, jossa seinämiä ja pylväitä koristaneet mutta kosteuden vahingoittamat ikonimaalaukset odottavat vielä kunnostamistaan.

Meitä pyhiinvaeltajia oli 30 rovasti Heikki Jääskeläisen ja rovasti Leo Iltolan johdolla. Pyhiinvaeltajaryhmämme koostui ortodokseista, luterilaisista, nuorista ja vanhemmista, myös kahdesta viehättävästä pikkutyöstä. Osa meistä oli käynyt aikaisem-

minkin Konevitsassa, osalle kerta oli ensimmäinen.

Tavoitteena oli osallistua juhlaan, mutta myös saada tutustua Konevitsan luostariin, sen vaiheisiin ja sen nykyiseen toimintaan. Varsin tiiviin ohjelman puitteissa siihen tarjoutuikin erinomainen mahdollisuus, kun asiantuntijan, Helena Pavinskij'n johdolla perehdyimme pääkirkkoon, luostarialueeseen, pääosin talkoovoimin hienosti kunnostettuihin skiiitöihin ja tsasouniin sekä luostarin museon mielenkiintoiisiin kokoelmiin.

Karjala yhdisti pyhiinvaeltajia

Meitä pyhiinvaeltajia yhdisti myös - yllättäen - monien yhteiset Karjalaan ja Karjalankannakseen liittyvät taustat ja yhteiset kiinnostuksen kohteet: historialliset ja nykyaikaan liittyvät.

Kun matkalla pysähdyimme Käkisalmissa ja kiersimme linnan alueen, yksi vaeltajis-

tamme osoitti vastarannalle: siellä oli sijainnut hänen isovanhempansa koti. Kun Konevitsassa vaelsimme saaren rantatöyräällä, kuulin edestäni sanan "Kanneljärvi" - Uhtualla menehtyneen isäni syntymäpaikan. Ilmeni, että isoäitimme olivat olleet läheiset ystävät Kanneljärven Harjun kylässä. Ja vielä kun selvisi, että äitini isä toimi Kellomäen asemapäällikkönä ja em. kertojan sukulainen oli ollut Kanneljärven asemapäällikkö, ei jäänyt epäilystäkään, etteivät he olleet työtovereita ja tuttavina.

Muitakin yhteyksiä löytyi ja Kirvunkin nimi tarttui korvaani. Nämä olivat esimerkkejä omista kokemuksistani, mutta pyhiinvaeltajiemme väliset keskustelut kävivät siinä määrin vilkkaina, että yhtymäkohtia näytti riittävän. Tästä myös juontui, että kukaan ei vierastanut ketään, eivät lapsetkaan! Yhteenkuuluvaisuuden lämmin tunnelma vallitsi kauttaaltaan keskuudessamme.

Eläinystävämme Konevitsassa

Elämänläheisyyttä lisäsi merellisen Laatokan ympäröimän saaren luonnonkauneus hiekkarantoihin ja vehreys. Emme nähneet villisikoja, joiden sanotaan häiritsevän luonnonrauhaa ja peuhaavan maastossa. Sitä vastoin varsin itsetietoinen kukko hallitsi ulkosalla kanalaumaansa ja tuli ilmeisen sosiaalisena aivan vierellekin tervehtimään meitä pyhiinvaeltajia. Lukuisat kissat tiesivät tarkoin, mistä heltäisi herkkupaloja, yösiija oli kuitenkin löytynyt mitä ihmeellisimmistä paikoista, mm. kahvilarakennuksen katon rajassa olevasta kolosta. Oma liikuttava - kuin pyhiinvaeltajat ainakin käyttäytyvä - valkoinen vaeltaja-katras muodostui vuohista, jotka järjestäytyneenä kulkueena siirtyivät luostarin pääportista sisälle pihalle ja sieltä takaisin - häiriötä tuottamatta. Mainita täytyy myös luostari-alueelle johtavan portin edessä odottava hevonen ja sen hyvin edustavat, suorastaan keisarilliset vaunut, joissa kierros saarella sujua vaikeasti kävelevältäkin.

Kirjoittaja ja pieni kili ystävystyivät.

Konevitsa oli osa Laatokan puolustusta

Olin pyhiinvaeltajiemme keskuudessa ilmeisesti ainoa, joka olin käynyt Konevitsan luostarisaarella jo ennen talvisotaa varhaislapsuudessani. Omia muistikuvia käynnistä vanhempieni kanssa minulla ei ole, mutta uskon muistavani tunnelman - näin myös sotia edeltävän ajan Valamosta. Juuri tuo tunnelma - uskon - oli jo pitkään houkutelut minua käymään Konevitsassa.

Vanhemmilleni, varsinkin isälleni, Konevitsa oli tuttu. Siellä toiminut patteriston komentaja Johan Rikama ja hänen perheensä kuuluivat hänen ystäväpiiriinsä. Rikama oli 1920-luvulla käynyt Torinon tykistöakatemian. Hänestä tuli "Rannikkotykistön ansioitunut kehittäjä", kuten hänen Isosaarella sijaitsevassa muistokivessään lukee.

Harvemmin nähdystä yhteiskuvassa igumeni Mavriki on suomalaisten sotilaiden kanssa.

Muistokivi on yhteinen toisen legendaarisen Rannikkotykistön kehittäjän, myöhemmin kenraaliluutnantiksi ja Merivoimien komentajaksi kohonneen Eino Iisakki Järvinen kanssa – hänkin vanhempieni ystävä – , joka toimi RT-3:n komentajana. Tässä asemassa hän oli vastaanottamassa Marsalkka Mannerheimia hänen saapuessaan Konevitsaan yhdessä silloisen Merivoimien komentajan, Väinö Valveen kanssa elokuussa 1934. Kaikki muistamme varmaan Konevitsan museossa näkemämme valokuvan, jossa edellä mainittujen lisäksi mukana on Mannerheimin ennestään hyvin tuntema luostarin igumeni Mavriki.

Isäni oli Rikaman ja Järvisen tavoin Rannikkotykistön upseeri ja toimi nuorena kapteenina Laatokalla Mantsinsaaren linnakkeen komentajana, talvisodan sytyttyä Salmin lohkon komentajana ja sodan loppuvaiheessa uudelleen Mantsinsaaren komentajana. Juuri Mantsinsaarelta minäkin lähdin yhdessä äitini kanssa syksyllä 1939 evakkoon. Rauhansopimuksen tultua

Kuvassa vuodelta 1934 igumeni Mavrikin ja marsalkka Mannerheimin kanssa vasemmalta kenraali Väinö Valve ja eversti Eino I. Järvinen igumenin talon oven edessä.

allekirjoitetuksi 13.3.1940 isäni sai rasakan tehtävän luovuttaa Suomen puolesta Neuvostoliiton edustajille sodassa – jossa Laatokan saaria oli yritetty valloittaa maalta, mereltä ja ilmasta käsin – valloittamat-

tomiksi jääneet Mantsinsaaren ja Ristisaaren linnakkeet sekä Valamon.

Konevitsan saaren - niin ikään valloittamattoman - joutui luovuttamaan syksyllä 1939 patterin päälliköksi nimitetty Sulo Venho, joka sodan loppuvaiheessa helmikuussa 1940 vihittiin saarella sinne saapuneen opiskelutoverinsa kanssa.

Munkkien kerrotaan lähteneen 12. maaliskuuta niin kovalla kiireellä, etteivät ehtineet pukeutua riittävän lämpimästi kovaan pakaseen. Arvokkainta esineistöä oli evakuoitu jo joulukuusta 1939, mm. luostarin perustajan sarkofagi. Ennen saarelta lähtöä Sulo Venho vaimonsa kanssa kävi luostarin kirkossa. ”Oi sitä loistoa ja kauneutta, mikä siellä avautui eteemme: ikoneja, kultaa, hopeaa, taidetta kaikkialla”, kertoo Venhojen tytär fil.tri Tellervo Krogerus äitinsä muistelleen. Niinpä aivan viime vaiheessa kuten Valamossakin onnistuttiin vielä sotilaiden avulla pakkaamaan luostarin aarteita ”kymmenkunta suurta laatikkoa täyteen ja lastaamaan ne hevosten vetämiin rekiin”, jotka päätyivät lopulta turvaan Kerimäelle ja sieltä edelleen Kuopioon, luovutettaviksi sodan päätyttyä ortodoksiselle kirkolle. Luostarin suuri kirjasto ja arkisto jouduttiin kuitenkin jättämään, kuten myös ikonostaasi ja kirkonkellot.

Linnakkeen sotapäiväkirjan mukaan puhe-
linnyhteydet katkaistiin ja viimeinen lähtö saarelta tapahtui 16.3.1940 klo 17.30.

Kiitos!

Pyydän päätteeksi todeta, ettei pyhiinvaelluksemme olisi ollut niin sisältörikas, eikä niin moitteettomasti järjestelyiltään toiminnut, ellei rovasti Heikki Jääskeläisen jo vaellustamme edeltänyt ennako-

informointi olisi ollut niin perusteellinen, kuten myös jatkuva huolenpito siitä, että jokainen meistä tiesi ohjelman ja myös ohjelman muutokset. Saanen kaikkien meidän pyhiinvaeltajien puolesta täten ilmaista hänelle sydämelliset kiitoksemme.

Meidän kaikkien puolesta kiitän myös rovasti Leo Iltolaa, Isä Leoa. Hänen osallistumisensa Piispa Ignatij´n sekä Igumeni Aleksandrin ja luostarin edustajien kanssa juhlallisiin vigilioihin ja liturgioihin oli meille kaikille arvokas kokemus, kuten myös hänen luostarielämää käsitellyt puheensa.

Meillä on kaikilla aihetta kiittää myös autonkuljettajaamme Pentti Karhista, joka vastasi niin turvallisesta kuljetuksesta kuin aikataulusta. Mutta sen lisäksi herätti ihastusta hänen opastuksensa: ei ollut ajomat-kallamme ainuttakaan sivutietä, josta hän ei olisi tietänyt, minne se johtaa ja lisäksi matkan varrella olleet kirkot, koulut, poliisilaitokset ja palokunnat tulivat meille tutuiksi.

Mieluisasti muistelen yhteisiä elämyksiämme ja lukuisia keskustelujamme. Uskon, että meille pyhiinvaeltajille jää unohtumaton muisto ja kiitollisuus osallistumisestamme Konevitsan Jumalanäidin ikonin juhlaan Konevitsan pyhällä saarella.

Eva-Christina Mäkeläinen

P.S. Tekstissä mainittu fil.tri Tellervo Krogeruksen yksityiskohtainen kuvaus Konevitsan evakuoinnista maaliskuussa 1940 on julkaistu Konevitsa ry:n jäsentiedotteessa 1/2015 ja laajempaan, viittein varustettuna artikkelina Sotahistoriallisessa aikakauskirjassa 35, Helsinki 2015.

Suurin haaste oli Uспенian tsasounan maalaus. Katolla Emmi ja Lilia.

Terveisiä Uспенian tsasounan katolta, luostarin kasvimaalta ja Vanalta

Maanantai aamu 8.8.2016 klo 03.30. Tulin juuri kotiin. Kannoin viime voimillani tavarat autosta kolmanteen kerrokseen. Silmissä vilahtelevat vielä asfaltin katkoviivat ja pienen 12-vuotiaan Ivan (Vana) pojan liikuttava lähtövilkut ja kyynelten kuivaaminen Konevitsan laiturilla. Hänestä tuli koko talkoosurueemme lemmikki kahden villikissan pennun lisäksi viikon aikana. Laita läksi saarelta klo 15.00. Monien vaiheiden jälkeen istun kotonani neljällä eri kuluneuvolla - laiva, linja-auto, luostarin pikubussi ja oma auto - tehdystä matkasta aika tyytyväisenä.

Tänä kesänä talkootyöt olivat paljolti samoja kuin ennenkin: mattojen pesu, kirkon siivous, marjojen poiminta ja kurpitsa penkkien kitkeminen. Suurin haaste oli Uспенian tsasounan maalaus. Tsasouna on kymmenisen metriä korkea. Se on maalattu useilla eri värisävyillä ja siinä on runsaasti koristeleikkauksia. Meille oli pystytetty valmiiksi telineet rukoushuoneen puo-

liväliin saakka. Ylimmältä tasolta puuttuivat kaiteet. Sen vuoksi joukostamme vain muutama rohkeni kavuta ylimmälle tasolle. Viisainta olisi tietysti ollut aloittaa maalaus ylhäältä ristikistä, mutta olosuhteiden vuoksi meidän oli tyydyttävä vallitsevaan tilanteeseen ja aloitimme maalauksen tsasounan puolivälistä alaspäin.

Suurin ja hitain työ oli koristeleikkausten maalaaminen. Niitähän on tosi runsaasti puolivälin alapuolella. Samoin katon maalaus. Katto pestiin ensin ja sitten maalattiin pohjamaalilla ja sen jälkeen vielä maalattiin lopullisella maalilla kahteen kertaan. Vanhan maalin rapsutus ja lian pesu veivät myös oman aikansa. Koristeleikkausten maalaus oli hidasta, kun niiden monikerroksellisuus eri maalikävyjen kanssa vaati pieniä pensseleitä.

Homma oli vähän kuin pitsin nypläystä. Saimme viikon aikana alaosan maalatuksi lähes kokonaan.

Ensin puhdistus, sitten maalaus. Koristeleikkauksetkin saimme taas koreiksi.

Perjantai-iltapäivällä alkanut sade hidasti työtämme ja sitten lauantaina, kun vettä tulla losotti taivaalta ihan kunnolla, kasasimme kampeemme kokoon. Kiittelimme säiden haltijamunkkia alkuvuikon hyvistä ilmoista ja toivoimme, että ne, jotka tulevat jatkamaan työtämme, suojaisivat maalauksemme alaosan. Silloin eivät maalitiput tuhoaisi meidän viikon työtämme.

Pidimme päivittäin kahvitauon trapesassa klo 12.00. Silloin olisi ollut hyvä tilaisuus opastaa uusia talkoolaisia saaren käytännöistä. Tunnen pienen piston siitä, että vanhana konkarina se jäi vähän huonolle hoidolle. Uudet olisivat voineet myös kysellä enemmän meiltä asioista. Mutta se on hyvä ottaa huomioon tulevina vuosina. Trapesan alle oli joku luostarin kissoista pyöräyttänyt kaksi pentua. Toinen oli täysin musta nyrkinkokoinen ressu, jolta sisäsiittoisuus oli napannut toisen takajalan pois. Toinen oli tosi arka pörröturkki, jonka hännästä puuttui pätkä. Siinä meitä oli kaksi Pekkaa: minä ja se Pekka Töpöhäntä. Monet meistä olisivat halunneet ottaa sen pörröturkin kotiin tuliaiseksi laukkuunsa.

Maanantaina menin trapesaan hieman ennen 12:sta. Istahdin yksin pöytään. Luokseni tuli ujusti hymyilevä poika. Hän kysyi minulta suomeksi: "Mika sinun nimi on?"

Vastasin ja tein vastakysymyksen. Hän kertoi nimensä olevan Vana (Ivan). En osaa venäjää ja eikä hänkään suomea juuri sen enempää. Yhteiseksi kieleksi löytyi englantia, jota hän opiskelee koulussa. Netin avulla hän on alkanut opiskella suomea, mistä hän omien sanojensa mukaan pitää enemmän kuin englannista. Vana oli tullut Konevitseen äitinsä siskon kanssa. Täti oli kesätöissä trapesassa. He olivat Pietarista. Vanan sympaattinen käytös ja kiinnostus meitä kohtaan hurmasivat meidät.

Luostarin eläinmaailma oli kiinnostavaa. Kissoja siellä on vielä monta. Pari koiraa juoksi irrallaan luostarin kehän ulkopuolella. Kukot kajauttelivat kiekujaan ja suuri kana-lauma tepasteli kotkotellen Kazanin skiitille menevällä tiellä. Muutama sika röyki navetassa. Joka päivä saatoimme melkein tarkistaa kellomme viiden maissa, kun paimen toi laitumelta kolme lehmää. Pari vasikkaa oli lieassa navetan takana. Vuohia siellä oli varmaan toistakymmentä, joista kilejä oli puolet. Ne juoksentelivat vapaina päivisin navetan ympäristössä. Vanhemmat uuhet olivat laitumella meidän viime kesänä rakentamassa aitauksessa. Vuohipukit olivat lieassa navetan lähistöllä, josta ne välillä onnistuivat pinkaisemaan karkuteille. Pari kertaa ne tulivat trapesaan anomaan meiltä kahvitauolla jotain purtavaa.

Kurpitsapenkki siistiytyi.

Vana – Ivan – nuori talkoolainen Pietarista.

Kello onkin jo 17. Laidunaika päättyy...

Uutta saarella olivat pietarilaisen Georgin viisi hevosta, joilla hän tarjoaa hevosajelua. Hänellä oli leiri Kazanin skiitan lähellä. Hänellä on Konevitsassa erilaisia rattaita ja vaunuja erikokoisille ryhmille. Meidän joukostamme eräs kokenut ratsastaja halusi ratsastaa. Sehän onnistui parikin kertaa. Georgi tarjosi hevosajelun ryhmällemme Konevitsan skiitalle. Rahaa hän ei meidän hevoshommista ottanut, vaan toivoi saavansa suomalaiset länget kahdelle hevoselleen. Lupasimme kartoittaa tilannetta, kun päästään Suomeen.

Yhtenä iltana istuin rantatöyräällä penkillä Konevitsan skiitalle menevän tien varrella katsomassa auringon laskua ystäväni kanssa. Laatokka oli aika tyyni. Mainingit henkälivätkin kuin suuret palkeet. Yht`äkkiä veden pintaan alkoi tulla kummallista elämää. Ihan kuin vedenhaltija Ahti olisi heilautellut veden pinnalla saunavastoja. Norppaparvi oli tullut iltasyönnille ihan rannan läheisyyteen. Sitä oli mukava seurata.

Viime kesänä villisiat möyhensivät saaren metsiköissä ja myllersivät paikat pahaan kuntoon. Ehkä metsästys oli aiheuttanut sen, että sikojen kaivauksia ei näkynyt luostarin läheisyydessä. Tai turistit olivat karkottaneet siat saaren toiseen päähän. Veikko näki kuitenkin sunnuntaiaamuna joka aamuisella uintireissullaan tuoreet villisien jäljet Pyhän Nikolauksen rukoushuoneen lähellä.

Perinteinen nuotioilta oli Igumenin rannalla. Vein sinne puita tuomillamme uusilla kottikärryillä. Tein muutamia makkaratikkuja valmiiksi. Aina on vaan tosi mystistä, miten elävä tuli nostaa jotain alkuperäistä mielen sopukoista. Paistoimme makkaroitaja kerroimme, itsestämme jotain ja miksi kukin oli lähtenyt matkaan tälle reissulle. Keskustelukierros oli mielenkiintoinen. Se kesti kuitenkin aika pitkään. Pimeys alkoi laskeutua. Olin varannut yhteislauluvihkoja matkaan. Nyt niitä ei voitu käyttää, kun kello oli jo niin paljon ja oli melko pimeää. Oli ihan mukava ilta.

Tänä vuonna meidän talkooväki säästyi kaikenlaisilta vaurioilta. Kenenkään korva ei haljennut eikä mennyt kylkiluita. Jotain jännää kuitenkin. Yksi uusi talkoolainen huomasi, että museon ovi oli auki. Asiasta kiinnostuneena hän meni innokkaasti sinne.

Rannalta näkee sekä rautaa että norppia.

Toinen luostarin Pekoista tutkii värikarttaa.

lähdössä pois, museon ovi olikin laitettu lukkoon. Pientä kauhua ja verenpaineen kohoamista. Hän otti kuitenkin tilanteen rauhallisesti. Tulkkimme Lilia käveli takaisin päivän kuuliaisuustöistä ja niin "linnan neito" pääsi pois tornistaan.

Kaiken kaikkiaan talkooleirimme oli ihan onnistunut. Harmittamaan jäi, kun Uspenian tsasounan maalaus jäi kesken. Toivottavasti tulee pian porukka, joka hoitaa työn loppuun. Kiitos kaikille matkalla olleille!

Pekka Sankilampi

Kuvat Marja Söderlund

Uspenian tsasounan vaihteita

Jumalanäidin kuolonuneen nukkumisen muistolle pyhitetty Uspenian rukoushuone valmistui 1899. Se rakennettiin paikalle, jossa aikaisemmin seiso i risti osoittamassa paikkaa, jossa pyhittäjä Arsenin kerrotaan levähtäneen matkallaan Pyhälle vuorelle ja Hevoskivelle.

Tsasounan oven molemmin puolin sijoitettiin pyhittäjä Arsenin ja pyhän Eufimi Novgorodilaisen ikonit. Eufimi Novgorodilainen kilvoitteli samaan aikaan pyhittäjä Arsenin kanssa Lisja Goran luostarissa. Hänestä tuli aikanaan Novgorodin arkkipiispa ja hän kävi tapaamassa kilvoittelijatoveriaan Konevitsan saarella 1420-luvulla. Tämä tapaaminen on kuvattuna luostarin pääsisääkäynnin freskossa.

Rukoushuoneen itäseinällä oli Kristuksen ylösnousemuksen ikoni, jonka kuva-aihe on enää vaivoin nähtävissä ja jossa valkoiset

täplät osoittavat paikkoja, joihin neuvostotilaiden harjoituslaukaukset ovat osuneet. Tämä on ainoa luostarissa paikan päällä säilynyt alkuperäinen ikoni. Alkuperäinen kupoli löytyi 1991 haljenneena vähän matkan päästä tsasounasta

Tsasounan takana on luostarin tukijan, vuonna 1856 kuolleen ruhtinas Manvelovin hauta ja nykyisin luostarin siviilihautausmaa.

Uspenian tsasounan kunnostus oli yksi ensimmäisistä suomalaisten talkookohteista Konevitsassa kesällä 1992. Vaikka tsasouna on pieni, kyseessä oli useamman vuoden projekti. Silloin työ alkoi siitä samasta mistä nytkin kesällä 2016: vanhan maalipinnan harjaamisesta ja puupinnan pudistuksesta.

Venäläiseen kansallisromanttiseen tyyliin tehdyt puuleikkaukset pienine yksityiskohdineen olivat silloin yhtä haasteellisia maallattaviksi kuin nytkin.

Tsasounan nykyiset ikonit maalasivat silloisen arkkimandriitta, nykyisen piispa Arsenin oppilaat. Ulkoikonit maalasi **Anne Heikinheimo**, sisällä olevan Uspenian ikonin maalasi **Jyrki Pouta** ja sivuikonit **Tuula Murtola**. Ikonit ovat ikonimaalareiden lahja luostarille. (HJ)

Uspenian tsasouna, todellinen rukoushuone.

In memoriam Veikko Laine

Heinäkuun lopussa tuli suruviesti, Veikko Laine oli 26.7.2016 siirtynyt tuonilmaisiin 84-vuotiaana.

Monet tämän hetken Konevitsa ry:n aktivistit eivät edes muista tai tunnekaan tätä miestä. Kuitenkin me, luostarin alkuaikoina mukana olleet, tiedämme sen valtavan panoksen, minkä Veikko on antanut luostarille ja Konevitsa ry:lle.

Veikko kävi ensimmäisen kerran saarella vuonna 1992 ja jäi koukkuun niin kuin moni muukin meistä. Hyvin pian hän ystäväystyi silloisen arkkimandriitta Nazarin kanssa ja löysi yhteisen sävelen muutaman nykyään Sortanlahdessa asuvan perheen kanssa. Myös Zinaidasta, Galinasta ja Veikosta tuli hyviä ystäviä. Vaikka ei ollut yhteistä kieltä, olin useimmiten kylläkin tulkkina, mutta käsiliikkein, piirtämällä paperille ja sanakirjasta sanoja etsien, he kaikki tulivat hyvin toimeen. On matkan varrelle sattunut väärinkäsityksiäkin. Isä Nazarij käytti kaikki suomenkieliset sanansa ja vastaavasti Veikko venäjänkieliset ja lisäksi saksankielisiä ja väittivät, että asia tuli selväksi, mutta joskus se oli niin solmussa, että asian ytimeen pääseminen vei minulta voimat ja hermot.

Monitoimimiehenä Veikon ei tarvinnut istua työttömänä. Hänellä oli saarella aina työkalupakki mukanaan ja joutui tekemään mitä erilaisimpia hommia.

Myös Suomen päässä riitti tehtävää. Kun saarelta minulle soitettiin ja pyydettiin varaisia tai tarvikkeita, minulla oli aina mahdollisuus kääntyä Veikon puoleen ja saada apua. Yksikään pyyntö tai tehtävä ei jäänyt hoitamatta.

Kun luostari oli saanut kasaan vähän rahaa, arkkimandriitta Nazarij päätti, että luostarille pitää hankkia pikkubussi. Kukas muu kuin Veikko sai tämän kunniatehtävän.

Veikko Laine on hänellekin epätavallisissa ohjaimissa. Kulkuväline on luostarin sivuvaunullinen URAL-merkkinen moottoripyörä.- Kuva Veikko Laineen kotialbumista.

Luostarin johtaja, Veikko ja minä kävimme monia Helsingin ja lähiympäristön auto-kauppoja läpi. Isä Nazarij luotti täydellisesti Veikon tietämykseen. Näin sitten ostettiinkin ensimmäinen pikkubussi, jonka kuljettajaksi tietysti tuli Veikko I. Hän myös huolsi autoa ja piti siitä huolta kuin pienestä lapsesta. Aikanaan Veikko II (Muuronen) peri Veikko I:ltä nämä taidot ja tehtävät.

Monia matkoja on sillä pikkubussilla tehty, milloin viety vaatekolleja, milloin jauhosäkkejä, milloin maaleja, milloin ihmisiä. Satoja matkoja Veikko teki säästämättä itseään. Siihen aikaan saimme rajan yli mutkitta hyvinkin erilaista tavaraa ja paljon. Luostarilla oli sopimus rajaviranomaisten kanssa. Nykyään ajat ovat muuttuneet ja kaikki on vaikeampaa.

Isompia projekteja oli ns. valkoisen veneen saanti luostarille. Veikko näki veneen varaosaliikkeen pihalla ja sai vakuutettua omistajan, että veneestä olisi enemmän hyötyä luostarille kuin liikkeen pihalla odottamassa ostajaa. Tällä tavalla luostari sai lahjaksi veneen rungon, johon Veikko hankki moottorin, ja teki paljon lisätyötä ennen kuin vene saatiin monen mutkan kautta luostariin. Vene palveli uskollisesti monia vuosia, ja jos jotain vikaa ilmeni, tuli Veikko paikalle hoitamaan viat ja opettamaan muutamalle veljestön jäsenelle veneen käyttöä ja huoltoa. Jos paikalliset ihmiset olisivat huolellisemmin hoitaneet venettä, uskon, että se tänäkin päivänä olisi suureksi avuksi luostarille.

Usein Veikko huolsi myös luostarin generaattoreita ja aurinkopaneelien avulla energiaa lataavia akkuja. Tässä työssä hän ystävystyi silloisen Diman, nykyisen munkki-diakoni Diodorin kanssa.

Veikko oli myös keksinyt, että luostarin leipomoon pitää saada uusi uuni. Hän löysi hyvän käytetyn sellaisen, ja teki paljon työtä sen siirtämiseksi saarelle ja asentamiseksi sinne. Valitettavasti riittävän polttoöljyn puutteen ja joidenkin teknisten syiden vuoksi uunia ei koskaan saatu täysipainoiseen käyttöön. Kyllä siinä puuroja keitettiin ja tatteja kuivatettiin.

Luostarin hyväksi tehdystä työstä vaatimattomana kiitoksena Veikolle luovutettiin 2001 luostarin 10-vuotisjuhlien jälkeen Pietarin metropoliitan siunauskirja, ja Konevitsa ry kutsui Veikon jo vuonna 1995 kunniajäsenekseen.

Itse muistan Veikon erittäin työteliäänä, ystävällisenä, iloisena, aina auttavaisena, vaatimattomana, itsestään mitään melua pitävänä. Hänen vapaaehtoinen työpanoksensa on ollut valtava, sitä on näin vuosien kuluttua vaikeata edes arvioida.

Kun soitin suru-uutisen piispa Nazarille ja Zhenja Polevannyn perheelle Sortanlah-

teen, se otettiin murtunein mielin vastaan. Sekä Isä esipaimen että Zhenja muistelivat Veikkoa hienona ihmisenä ja pyysivät välittämään osanottonsa.

Suuret ja lämpimät kiitokset Veikolle kaikesta työstään, ystävyydestään ja avustaan!

Saata, oi Kristus, sinun palvelijasi sielu lepoon pyhien joukkoon, missä ei ole kipua, ei surua eikä huokauksia, vaan on loppumaton elämä.

Helena (Pavinskij)

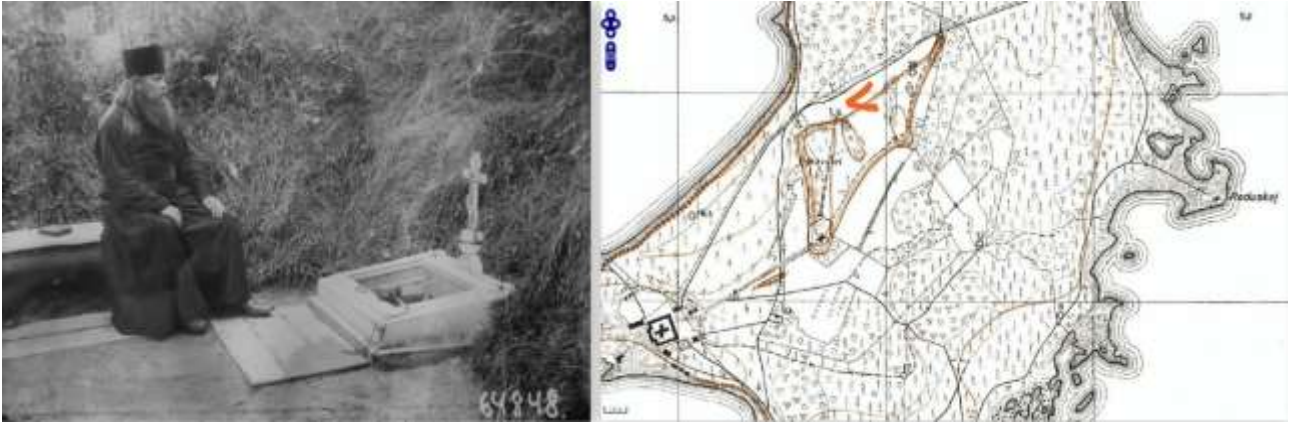

Kuva Emmi Tavela

Konevitsan hevosille länget

Talkoolainen **Emmi Tavela** tiedusteli Konevitsan kävijöiden Facebook-sivuilla:

Nämä Konevitsan luostarissa tällä hetkellä asustavat hevoset kaipaavat länkiä (isohkoja). Ehjät pitää olla ja pehmusteet paikoillaan. Tiedätkö mistä niitä voisi ostaa edullisesti tai onko jollakin mahdollista lahjoittaa? – Ks. sivu 32.

Kuva Pyhäältä lähteeltä 1800-luvun lopulta ja lähteen sijainti 1930-luvun topografiakartalla.

Ratkeako Pyhän lähteen arvoitus?

Konevitsan kävijöitä askarruttaa kysymys, missä sijaitsee museon valokuvassa esiintyvä lähde.

Lähemmäksi vastausta pääsimme, kun kesän pyhiinvaeltaja Taru-Maaria Herttua-Suokko toimitti Konevitsan museolle vanhan topografiakartan (1:20 000), johon lähde on merkitty Lä-kirjaimin.

Kartta johdatti talkooleiriä johtaneen Veikko Muurosen kahta viikkoa myöhemmin alimmaisessa kuvassa olevan lähteen luo. Lähteessä on runsaasti vettä, jonka laatu vielä tutkitaan Lappeenrannassa. Pyhään lähteeseen viittaa

lähteen luota löytynyt rahalipas. Mutta onko kyseessä vanhan kuvan esittämä Pyhä lähde vai joku toinen lähde?

Tutkimukset ja lähteen etsintäkin jatkuvat, koska nyt löytynyt lähde tuntuu olevan liian lähellä Hevoskiveä.

Pyhän lähteen arvoitus kiehtoo yhä, vaikka neuvostosotilaat olivat 1990-luvun alussa kertoneet luostariväelle, että he olivat tuhonneet lähteen, kun saaren ympäri vedettiin voimakkaapelia. Kuitenkin vesi pyrkii yhä nousemaan pintaan Käärmevuorelle vievän tien tuntumassa. (HJ)

Kännykkäkuvan koordinaatit ovat 60 52' 25.46"N ja 30 35' 49.59" E.

Luomakunnan aika

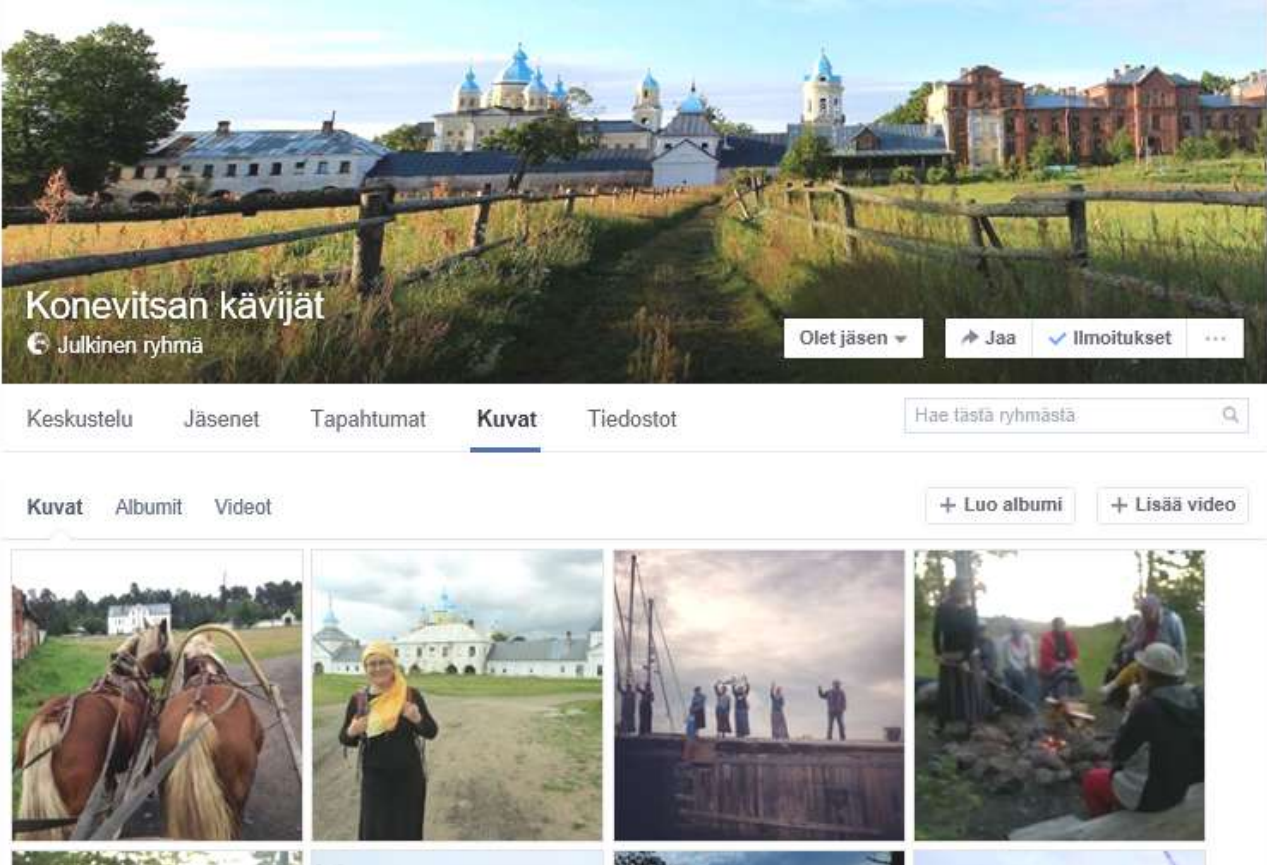
on kansainvälinen ekumeeninen aloite kirkkojen rukousjaksosta luomakunnan ja sen varjelemisen puolesta. Ajankohdaksi on vakiintunut 1.9.–4.10. Se perustuu ortodoksisen kirkkovuoden luomakunnan päivään 1.9. ja läntisen kirkkovuoden Franciscus Assisilaisen muistopäivään 4.10. Luomakunnan aikana muistamme Konevitsan eläimiä.

2 lk

Lähtettäjä

Konevitsa ry
Soittajantie 3 L 85
FIN-00420 Helsinki

Konevitsan kävijät
Julkinen ryhmä

Olet jäsen ▾ Jaa Ilmoitukset ...

Keskustelu Jäsenet Tapahtumat **Kuvat** Tiedostot

Hae tästä ryhmästä 🔍

Kuvat Albumit Videot

+ Luo albumi + Lisää video

Konevitsan kävijät on avoin Facebook –ryhmä kaikille Konevitsan ystäville, Konevitsassa käyneille tai käyntiä siellä suunnitteleville. Kävijät jakanut siellä kokemuksiaan ja kuviaan. Ryhmä löytyy helposti Facebook.com –sivuston hakupalvelulla kirjoittamalla siihen Konevitsan kävijät. Ensin täytyy kirjautua Facebookin käyttäjäksi. - Konevitsan kävijöiden Fb-ryhmässä jäseniä on tällä hetkellä 156.